

2026. szeptember 11. – Péntek

Jézus a hegyi beszédben ezeket a hasonlatokat mondta tanítványainak: „Vajon vezethet-e vak világtalant? Nem esnek-e bele mind a ketten a gödörbe? Nem nagyobb a tanítvány mesterénél: Akkor tökéletes az ember, amikor már olyan, mint a mestere. Miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magad szemében a gerendát sem veszed észre? Hogyan mondhatod embertársadnak: Barátom, hadd vegyem ki szemedből a szálkát, holott saját szemedben nem látod meg a gerendát? Képmutató! Vedd ki előbb a magad szeméből a gerendát, s aztán törődj azzal, hogy kivedd a szálkát embertársad szeméből.”

Lk 6,39-42

Elmélkedés:

„Miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magad szemében a gerendát sem veszed észre?” – olvassuk az evangéliumban. Hajlamosak vagyunk gyorsan észrevenni mások hibáit, miközben saját gyengeségeinket elnézzük, mentegetjük, vagy egyszerűen nem akarjuk látni. Jézus nem azt mondja, hogy soha ne szóljunk mások hibái miatt. Inkább azt tanítja, hogy előbb vizsgáljuk meg önmagunkat, és csak ezután próbáljunk segíteni másoknak hibáik kijavításában. Aki nem látja a saját „gerendáját”, az könnyen válik képmutatóvá. Egy ilyen ember részéről a figyelmeztetés erőtlen, sőt romboló lehet. A hitelesség ott kezdődik, ahol az ember tudja, neki is irgalomra van szüksége. Így válik az ítélkezőből irgalmas, a kritikusból megértő, a vádaskodóból segítő embertárs.

Jézus egy másik képet is használ: „Vezethet-e vak világtalant?” Csak az tud másokat vezetni, aki maga is lát, világosságban jár. Ez nem tökéletességet jelent, hanem Istenhez való hűséget, belső igazságosságot és helyes önismeretet.

A keresztény ember nem bíró, hanem útítárs. Nem az a feladata, hogy mindenkinél okosabb legyen, hanem az, hogy segítsen másoknak közelebb jutni Istenhez, de csak akkor tud segíteni, ha maga is úton van, és nem téveszti szem elől a célt.

© Horváth István Sándor

Imádság:

Uram, Jézus Krisztus! Te tudod, milyen könnyen észreveszem mások hibáit, és milyen nehezen nézek szembe a sajátjaimmal. Adj nekem alázatot, hogy előbb magamba tekintsek, mielőtt másokat ítélnék meg! Taníts türelemre, irgalomra és őszinteségre, hogy ne bántsak, hanem építsek! Ne akarjak tanítani, ha magam sem tanultam tőled, és ne akarjak vezetni, ha nem veled járok az úton. Te légy világosságom, és segíts, hogy a szeretet vezessen mindenben.